

Sygn. akt II Ca 2783/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Krzysztof Wąsik

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2021 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 10 sierpnia 2021 r., sygnatura akt I C 695/21/P

oddala apelację.

Sędzia Krzysztof Wąsik

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 grudnia 2021 r.

Niniejsza sprawa została przez Sąd Okręgowy, jako Sąd II Instancji, rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, w oparciu o art. 505¹ pkt. 1 k.p.c. w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 188 w zw. z art. 9 ust. 2 i 4 oraz 11 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2019.1469). Sąd Odwoławczy nie prowadził postępowania dowodowego, zatem uzasadnienie wyroku zostało sporządzone na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. i obejmuje wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela – przyjmując je za własne – ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, jak i oparte na nich rozważania natury prawnej, a przez to, nie powielając ich, ograniczy się jedynie do odniesienia się do zarzutów apelacji.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania z art. 379 pkt. 4 k.p.c. Odnotować należy, że zasygnalizowana (niepogłębiona w żadnej sposób) w apelacji wątpliwość co do prawidłowego składu Sądu w związku z zasiadaniem w nim Asesora Mai Tuszyńskiej nawiązuje do orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz TSUE, zgodnie z którym sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. może zachodzić także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych

okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Niezależnie od oceny tej kwestii w konkretnej rozpoznawanej sprawie, którą należy w niej pominąć, zauważyć trzeba, że owe wątpliwości nie mogą w niej wystąpić, a to z tego powodu, że w momencie otrzymania nominacji asesorskiej przez Maję Tuszyńską (21 września 2017 r.) Krajowa Rada Sądownictwa nie działała jeszcze, jako organ ukształtowany w trybie określonym przepisami wspomnianej wyżej ustawy z 8 grudnia 2017 r., a ponadto Pani Asesor objęła urząd na podstawie art. 106i ust. 1 u.s.p. w brzmieniu obowiązującym od 21 czerwca 2017 r., czyli w ogóle bez udziału w tej procedurze Krajowej Rady Sądownictwa.

W sprawie nie doszło do naruszenia art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. poprzez niewykazanie przez stronę powodową roszczenia. To, tak co do zasady, jak i co do wysokości, wynika z polisy ubezpieczeniowej dołączonej do pozwu, a na dochodzoną w sprawie kwotę 699 zł składa się druga rata tej polisy. W związku z tym to pozwana winna była wykazać, że swoje świadczenie spełniła. Formą takiego spełnienia świadczenia mogło być skutecznie złożone oświadczenia o potrąceniu, ale do tego, w rozmiarze podnoszonym w apelacji, nie doszło.

Przepis art. 498 § 1 k.c. stanowi, że gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Dla uznania, że potrącenie wywołało skutek prawny w postaci wygaśnięcia (umorzenia) wzajemnych wierzytelności, nie wystarcza samo powoływanie się przez składającego oświadczenie o potrąceniu na fakt przysługiwania mu wierzytelności przeznaczonej do potrącenia. W przypadku sporu musi jeszcze zostać udowodnione istnienie tej wierzytelności (wyrok SN z dnia 14 listopada 2006 r., II CSK 192/2006, niepubl.). W sprawie istniał zasadniczy spór dotyczący istnienia i zasadności wierzytelności, które pozwana zgłosiła do potrącenia. Spór ten Sąd Rejonowy rozstrzygnął wskazując, że pozwana nie wykazała, aby ponad kwotę 354 zł przysługiwała jej wierzytelność wobec strony powodowej.

Sąd Okręgowy takie rozstrzygnie spory podziela. Pozwana twierdziła, że przysługiwała jej wierzytelność z tytułu 10% zniżek na wszystkie polisy wykupywane u strony powodowej. Tymczasem tylko część z nich, na kwotę 354 zł, została przez stronę powodową zaakceptowana i objęta stosowym aneksem. O tę kwotę Sąd Rejonowy miał prawo potrącić należność dochodzoną pozwem. W pozostałym zakresie, pozwana nie przedstawiła dowodu, aby wierzytelność wobec ubezpieczyciela jej przysługiwała. W tym zakresie pozwana nie przedstawiła podobnego aneksu, ani żadnego innego dowodu przysługiwania jej wierzytelności. Wydaje się oczywiste, że gdyby wierzytelność z tytułu 10% rabatu pozwanej przysługiwała w większym rozmiarze, to także ona byłaby objęta tym samym, albo podobnym aneksem, którego dowodu zawarcia jednak nie przeprowadzono. Pamiętać też trzeba, że warunkiem otrzymania rabatu było przedstawienie tzw. „karty” upoważniającej do zniżki „w momencie zawierania umowy ubezpieczenia” (k. 20 akt I C 1495/17/P/upr). Dowody zaproponowane przez pozwaną wykluczały ustalenie, czy pozwana taką kartę przy zawieraniu innych umów ubezpieczenia przedstawiła ubezpieczycielowi, a tym samym w polisach tych znajduje już ten 10% rabat odzwierciedlanie w niższej finalnie składce, czy też może pozwana zaniechała przedstawienia tej karty we właściwej chwili, tracąc tym samym prawo do zniżki. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na pozwanej i z ciężaru tego się ona nie wywiązała, a tym samym brak było podstaw dowodowych dla uznania racji jej zarzutom w większym rozmiarze niż uczynił to Sąd w zaskarżonym wyroku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego nie wyrzeczono, gdyż wszystkie udokumentowane w sprawie koszty poniosła strona pozwana, którą koszty te obciążają stosownie do art. 98 § 1 k.p.c.